

Любен Дилов

Когато рибата не кълве

Понякога рибата не кълве, без да може да си го обясни дори такъв дългогодишен и наблюдателен въдичар като него. Атмосферното налягане беше нормално – преди да тръгне, бе погледнал барометъра, ветрецът гъделичкаше повърхността на водата, колкото да възбуди апетита на обитателите ѝ, небето, лъснато и ведро като току-що измитото лице на невинно момиче, не криеше в кротките си глъбини никакви коварства, а рибата в тая чудесна река все така си лежеше на дъното на вировете или мързеливо помахваше опашка в прозрачните плитчини.

Без да е особено амбициозен, той бе изловил много риба в живота си, така че още не можеше да се ядоса и заразен от нейната леност, скоро престана да шета по двата бряга, да я предизвиква с чести замаятия и различна стръв. Приседна край единия от ръкавите, където водата, усетила се отклонена, сякаш изпадаше в паника и започваше лудо да се бие в камъните. Такава вода повече радваше окото на ония въдичари, които в излетите си търсеха и красотата на природата, а той беше от тях. Затова смени оловното топче с двойно по-голямо, тури прясна стръв на кукичките и ги застопори в долния край на бързея. Сега вече му оставаше да запали първата цигара и да се излегне с очи към реката, за да усети истински своята седмична почивка.

В това именно се съдържаше и сладостта на толкова осмиваното въдичарско търпение: спокойно да чакаш рибата и да се радваш на природата, защото усещаш, че тя също няма нищо против теб, за разлика от оная среда, от която си се измъкнал за няколко часа.

Докато палеше цигарата обаче, очите му, бягайки встрани от кибритения пламък, съзряха току до брега заплетен в коренищата предмет, чийто непомътен от водата стоманен блясък беше не по-малко силен. Той се загледа в него с още недоразпазен интерес – какви ли не човешки изделия бе виждал да мъкнат бързеите в тоя консуматорски век, но щом инженерският му поглед установи аномалията – предметът явно беше метален, а плуваше с лекотата на детско балонче, – той остави цигарата, опъна меките кончове на рибарските си ботуши до над бедрата и нагази.

Приличаше на еднолитров термос, но и в дланите му легна все така смайващо лек. Металът изглеждаше фабрично нов, а трябваше да е доста поочукан, ако бързеят бе го довялякъл отнякъде. Сякаш някой извънредно предпазливо бе го поставил в чатала на яките корени край брега.

Той безрезултатно опита отначало с нокът, после и с могъщия си ловджийски нож да му нанесе драскотина, и го правеше не толкова от специален интерес към странния метал, колкото да възвърне

хладнокръвието си. Защото пръстите му бързаха към горната част на чудатия термос, където се очертаваше нещо като широка чаша-капачка с гравирани по нея знаци. Търпението бе нужно и на изследователите, не само на въдичарите, а това тук можеше да представлява някоя модерна бомба.

Остави го изправен в тревата, запали повторно угасналата цигара и се наведе над капачката. Едва ли беше оръжие – снарядите с такъв размер, ако не са газови, разчитаха не толкова на взривната вълна, колкото на метала си, за да нанасят своите поражения. А и за какво ще поставят отгоре им ръководство за отваряне – тези знаци очевидно представляваха нещо като шифър.

Съсредоточеният му поглед откри и линиите, които опасваха цялата капачка, превръщайки я в нещо като двойна шайба. Натисна я безрайно внимателно с показалеца си и ето че тя веднага се завъртя, сякаш току-що смазана с най-fino масло. Въртеше се и в двете посоки, значи шифърът трябваше да се набере чрез подреждане на знаците и геометричните фигурки. Той отново поразклати край ухото си загадъчния съд, та с осезание и слух да долови има ли нещо в него, не усети никакво движение вътре и успокоен започна да търси системата.

Шифърът излезе прост, дори за инженер с посредствени знания и съобразителност като неговите. Капачката на термоса се разхлаби и той бързо го отдалечи от себе си, залегна, завря нос в тревата да успокои дишането си и да съобрази как да я вдигне от разстояние.

По-далеч трябва да съм, каза си той, и от страната на вятъра, та ако има в него някакъв газ... Но в мига, преди да запълзи към закрепения на брега все така неподвижен рибарски телескоп, капачката на термоса тихичко изплюка и падна в тревата. От широкото гърло действително извива белезникав газ, но по същия загадъчен начин си оставаше в плътна струя, която ветрецът не успяваше да разсее. Струята се извиси на около метър височина, разля се по някакви свои си закони и оформи нещо като облак с очертаванията на изправено животно или клекнал човек.

Очевидно този газ нямаше намерение да го трови и той му рече: „Ха, здрасти!“ – спомнил си приказката за злия дух в шишето. Каза го още, за да смачка внезапните си угризения. Бе постъпил като нетърпелив глупак, като дете, избързало да разглоби новата си играчка. А разумното бе да отнесе термоса в някой научен институт, където всичко щеше да бъде изследвано сериозно – и направата, и газообразното му съдържание. И все заради угризенията си продължи в духа на популярната приказка:

– Като те гледам такъв голям, драги ми демоне, сигурно не ще можеш да се побереш обратно в това малко шише, а?

Демонът обаче не се хвана на уловката, с която бяха надхитрили героя на приказката – навярно също беше я чел, и отвърна:

– Привет, разумни брате!

– Ми да! – развесели се въдичарят. – Точно това си и помислих: ти си от някоя друга цивилизация.

– Радвам се, че вече си стигнал в своето развитие до прага на нашата космическа общност и ние ще можем най-после да установим контакт. Щастлив съм, че аз пръв го осъществих. Привет!

– А как разбра, че съм разумен? Ако питаш жена ми например и колегите, ще ти кажат обратното. Тъкмо защото не търпя никакво развитие – ни в службата, ни някъде другаде.

Демонът обаче или нямаше чувство за хумор, или не искаше да попречава историческия миг с плоски шеги.

– Първо, ти доказва своята интелигентност с бързото отгатване на шифъра. И второ, изпитваш вече потребността да съществуват други цивилизации, да се свържеш с тях.

– Виж, това да! Наистина ми се ще да поживея сред някоя по-свещена цивилизация.

Изрече го и усети студената влага на земята, студената пот в дланите си. Облакът все така стърчеше над термоса като изправено животно или клекал човек, не помръдваше и не произнасяше нито звук. Той бе му говорил на глас, а отговорите чуваше в себе си безгласно и безинтонационно и май не беше си ги съчинявал сам. Слушаха се като реч на същество независимо и различно от него, със своя си логика, и своя цел. Забавна история! Ето какво още можело да се случи на самотния въдичар, когато рибата не кълве!

– Значи от друга цивилизация, а? – реши той вече съзнателно да проследи как изглежда това почти шизофренично раздвоение. – Аз също много се радвам. Жалко че си такъв безпътен, та не можем братски да се прегърнем.

– Иначе не изглеждам така – рече чуждата цивилизация. – В истинския си вид не мога да дойда на вашата планета, но то няма да е пречка за ползотворната ни дружба. Важното е сега да установим контакта, а после ще намерим начини и вие да ни посетите, с дружни усилия ще ги намерим.

Съвсем като в научнофантастичен роман, отбеляза въдичарят и се поуплаши от странното си раздвоение.

– Ти обаче още не вярваш на нашата среща – продължи чуждата цивилизация пак така, направо в объркания му мозък. – Трябва да по-вярваш, защото вече стотици мои събрата загинаха все заради вашата досегашна неподготвеност. Нека не изпускаме този исторически шанс! Моля те, направи нещо, за да узнае веднага цялата планета и да отвори обятията си за нас, както ние отдавна сме ги разтворили за вас.

Тоя дух май бе се нагълтал с клиширания език на научната фантастика, трябваше да го поотрезви. Рече му соннато, с надеждата, че ще пресече най-последно идиотското си раздвоение:

– Съжалявам, но какво мога да направя аз? Аз съм обикновен човек, на когото и да го кажа – ще ми се изсмее или ще ме обяви за луд. Тук трябва във вестниците да се пише, по телевизията да се съобщи, пък аз съм инженерче някакво, което няма да пуснат дори да припари до тях. А ако им се изправя с твоя термос, ще рекат, че им демонстрирам фокуси.

– Нима вашите събрата не изпитват още потребността да се сдружат с друга цивилизация? – попита сякаш помръкнало гласът в мозъка му.

– Изпитват, разбира се, но работата е доста сложна. Виж, ако пристигнете с голям звездолет или с някоя летяща чиния, ще ви приемат, но с тоя термос... Засега в чинии вярваме, не в термоси. А аз трябва да съм поне президент на академията на науките или на цялата страна, за да по-вярват, когато им кажа.

– Какво точно означава президент на страната?

– Първият човек в държавата, човекът, който я управлява.

Чуждата цивилизация, изглежда, проумя пред какви трудности е изправена в опитите си да установи контакт с човечеството, защото не каза нищо повече и въдичарят-инженер реши, че раздвоението му е спряло. Но когато се надигна да иде до скрития на сянка в храстите мотоциклет, та да си вземе собствения термос с кафето, гласът се обади с нова решителност:

– Добре, ти ще станеш президент, брате мой, а аз ще вляза отново в предпазния съд, за да можеш да ме вземеш със себе си и да ме запознаеш със своя народ. Шифъра за затваряне вече го знаеш.

– Така може – насмешливо се съгласи инженерът и се отказа от кафето, тръгна да прибира пръчката. Най-умното бе веднага да си върви. Като се качи на мотоциклета, ще не ще, трябва да престане да се раздвоява, ако иска да си пристигне жив у дома.

Бе с лице към реката и ядосано намотаваше влакното на макарата,

когато гласът сякаш го блъсна в гърба, макар да произнесе думите си с плаха любезност:

– Ваше превъзходителство, време е да тръгваме.

Иначе не, ще успеете да се пригответе за приема.

Той погледна светкавично към термоса – облака го нямаше. Захвърли пръчката, притича и завъртя похлупачката, разбърка шифъра ѝ.

– Да ви помогна ли да приберете такъмите? Тоя ден май не кълвеше, а?

Гласът беше друг и принадлежеше на млад, спретнато облечен мъж с интелигентно лице, който бе излязъл иззад върбалака.

– Да, да, прибери всичко! – отвърна той припряно, като стискаше термоса под мишницата си. – Впрочем ти къде беше досега?

– В колата, ваше превъзходителство. И наоколо... Както винаги. Да не ви пречим.

– Ама нито веднъж не кълвна! И аз не знам защо – поиска той да спечели малко време.

– Не се притеснявайте – с нотка на фамилиарност рече младият мъж и на него изведнъж му се стори, че го познава отнякъде. – Ние знаем какъв рибар сте. Аз ще пренеса всичко.

Колата стоеше отвъд храстите, в сянката на едно дърво и си беше истински правителствен автомобил – голям, мощен, навярно и блиндиран, с перденца на задните прозорци. Шофьорът също не си позволи да му се присмее заради липсата на улов и също му се стори смътно познат. Посегна да поеме термоса, та да го закрепел някъде, но той и нему не го даде. А из пътя доста глупаво се изтърва, като запита къде е мотоциклетът. Двамата едновременно се учудиха за какъв мотоциклет става дума.

– Този, с който дойдох.

Шофьорът прихна неловко, взел думите му за неясна шега, а младият мъж с интелигентното лице се обърна и каза още по-фамилиарно:

– Че кой ще ви разреши, ваше превъзходителство, да карате мотоциклет?

– Значи аз нямам правата, които има всеки гражданин в тая държава, така ли?

Термосът студенееше под мишницата му и го призоваваше да осъзнае най-после, че това не е нито раздвоение, нито сън, че наистина е президент, и то не отсега.

– Не става въпрос за права, а за вашата сигурност. Вие не принадлежите на себе си, на народа принадлежите. Ето защо ние нямаме право да

ви позволяваме да се излагате на опасност.

Колата бързо излезе на шосето, сякаш познаваше пътя, и новороденият президент остана с впечатлението, че тя неведнъж го е докарвала край тази хубава резерватна река, където бе дошъл за първи път със специално едновременно разрешително, издействувано му от приятели. Каза:

– А имам ли право да набия сега жена си? Ще ми разрешите ли?

Двамата се изсмяха невъздържано. Изглежда, за пръв път се сблъскваха с представата, че един президент може като обикновените граждани да бие своята съпруга. Той също се сблъскваше за пръв път с тая представа, но въображението му се отклони от веселата ѝ страна, потърси да види как ли изглежда жена му в ролята си на президентша, та не осъзна веднага въпроса:

– Но защо искате да я биете, ваше превъзходителство?

– Чел съм за едно племе, в което вярват, че когато мъжът не хване никаква риба, значи жената през това време му е изневерявала или е говорила против него. И ако се върне с празни ръце, той здравата я напердашва, та следващия път да си седи вкъщи и да се моли за успеха му.

– Ей, какво ли няма на тоя свят! – възторжено се провикна шофьорът, а момъкът от охраната, изглежда, се видя принуден да брани и семейното спокойствие в президентския дом.

– Ваше превъзходителство, свободата на една президентска съпруга е още по-ограничена. А специално за днес програмата ѝ е достатъчно ясна. Новият тоалет за довечера, няколко часа фризура и козметика... Така че ще трябва да си потърсите друг виновник за кутцузлука.

Той си помисли, че не би трябвало да бъдат толкова фамилиарни с него – прекаленият демократизъм не е полезен, но не можа да си спомни кога ги е разглезил. Не помнеше и какъв прием ще има довечера, а не биваше да пита. Важен прием ще да е, щом ще присъствава президентът заедно със съпругата си. Потърси тона на една блага строгост:

– Хайде да помълчим сега малко, момчета!

И двамата веднага му се извиниха и го оставиха да потъне във важните си държавнически размисли, без да подозират, че те не са нито важни, нито държавнически.

Не бяха дори и мисли, а нещо като възклицания на ума: Та това е чудовишно! Също като в приказките! Но защо, по дяволите, в никоя приказка не ти съобщават какво е преживявал и как се е държал простият овчар, след като с един замах се е превърнал в цар? Добре че поне тия двамата имаха, изглежда, добро отношение към него, щото ако човек и на охраната си не може да рачита...

Президентският дворец му беше познат само отвън, а ето че и в него той се придвижваше като в сграда, в която е пребивавал поне няколко пъти, макар и отдавна. Жена му го посрещна в хола на личния им апартамент и той я позна само по кавгата:

– Ама не ми влизай тука с ботушите! Върви оттатък да те преоблекат! Не разбирам защо трябва да ходиш на риба винаги когато има някой важен прием! И после да си сънлив и неразговорлив или да приказваш само за риба, та хората да си мислят кой знае какво за теб. Хайде, иди пий едно силно кафе и хапни нещо, та да не лапаш там като невидял!

С тия няколко думи тя доста впечатлявашо го обрисова и той умърлушено си помисли: Ами така ще да е, какъв президент става от мен! И не посмя да се тръшне в близкото кресло, както бе понечил да направи за потвърждение на авторитета си. А му се искаше и още мъничко да погледа тази жена, която не беше неговата съпруга, въпреки че се държеше така. Тя обаче още веднъж му се сопна:

– Какво ме гледаш? Върви, ти казах!

– Хубава си – виновно отвърна той. Тя се зарадва:

– О, ще ме видиш после в новата рокля!

– И така си хубава! – повтори той убедено, защото тя изглеждаше по-подходяща за президентска съпруга от стеснителната му и простоватата женица, която работеше като касиерка в завода. По-представителна беше, сигурно е и по-умна, па и наистина е по-хубава. И си помисли още като как ли ще е с нея в леглото, в широкото президентско легло, което може би е дори с балдахин отгоре.

Тя улови погледа му и омекна, притисна се гальовно в рибарската му винтияга:

– Хайде бягай, звяр такъв! Не бива сега, че после и двамата ще сме скапани. След приема, ако не се нафиркаш, разбира се, като миналия път. Гледай поне тоя номер да не ми направиш!

Държеше се, сякаш го познаваше и като съпруг, а ето че той никак не я помнеше, и себе си не помнеше като „звяр“, та му се прииска да не отлага запознанството, но тя нежно го перна през пръстите и пак го нарече „звяр“, гальовно преувеличавайки мъжките му качества, с което естествено го изплаши.

И той уморено тръгна да го натъкмят за приема с решението не само да си хапне предварително, но и да гаврътне нещо по-силничко за кураж и за съживяване.

Секретарят му сам се яви с готовото изказване и без да го пита, му

обясни каква е целта на този прием и какво би трябвало да каже негово превъзходителство в краткия си тост, ако реши да не го чете, което би било по-правилно. Изглежда, бе свикнал президентът да не знае каква точно работа му предстои, та го инструктиреше по навик.

Приемът мина блестящо, а той се държа като образцов президент – според собствената му представа, разбира се. Пожъна голям успех и с разказа си за племето, в което биели жените след неуспешен риболов, като добави, че днес имал намерение да опита същата мярка, но охраната категорично му забранила. Не било разрешено на един президент да бие жена си пак заради неговата, на държавния глава, безопасност. Нали жена му можела да отвърне по същия начин или да хвърли нещо по „държавната глава“.

Президентшата, изглежда, и с кожата си усещаше кога говори за риболов, та отдалеч го прострелваше с напомнящи погледи. После реши и лично да се намеси. Влезе в кръга от министри и посланици около него, които усърдно й сториха място, и с величествено снизхождение запита:

– Разказа ли вече на господата, че не си обикновен въдичар, а цял ихтиозавър?

Той побърза да спаси положението, защото въпреки дипломатическата си опитност, министрите и посланиците не знаеха как да реагират.

– Когато ми е сърдита, че пак съм ходил за риба, жена ми ме нарича ихтиозавър вместо ихтиолог.

Президентшата вероятно не умееше да се ядосва на собствената си глупост и не принудено се разсмя, което също допринесе всички да останат очаровани от духовитостта и демократизма на президентското семейство.

Единствен той си помисли, че няма да му е леко занаят с такава президентша, но оня от чуждата цивилизация в бързината сигурно не бе разполагал с голям избор. Значително по-обезпокояващо обаче бе защо никой на многолюдния прием не забеляза, че от този ден страната имаше нов президент.

На сутринта той се събуди с вкоравен от умората и алкохола врат. След приема президентшата бе настояла да изкупи грешката си, като дълго и страстно го прегръща и му шепна в ухото: „Ихтиозавре мой, мили ми ихтиозавре, изяж ме, цялата ме изяж!...“ Но въпреки предупрежденията ѝ, той бе попреял с вкусните деликатеси на приема, та апетитът му беше доста отслабнал. Поддържаше го донякъде любопитството, а то, както е известно, бързо се насища. И нещо като другарско

съчувствие: горката, и на нея, като всяка жена, вероятно ѝ се ще да кръшне малко, но една президентша винаги е под погледите на всички... А това го накара да осъзнае, че постът държавен глава никак не е лесен и вероятно ще го подлага на още по-големи изпитания.

Измъкна се безшумно от леглото и по пижама отиде в частния си кабинет. Там, в бронирания сейф, наистина чакаше затворената в термоса чужда цивилизация. Позвъни на секретаря, който дотича с бележник в ръка и се опита да му прочете програмата за деня.

– Всичко, което може да се отмени, го отменете! – не го доизслуша президентът. – Днес имам своя програма.

– Но някои неща, ваше превъзходителство, вече много пъти са отлагани.

– Щом са отлагани много пъти, значи може още веднъж – рече той и хареса властния си и плътен глас. – Съберете ми за единадесет часа най-видните наши астрофизици, по-скоро ония, които се занимават с космическите връзки и проблема за чуждите цивилизации.

Пред учените обаче изостави този тон, държа се като обременен от грижи държавник, който се чувства виновен, че едва сега е намерил време да им засвидетелства своята отдавна лелеяна към тях обич. Трябваше да разсее подозрителността им – за какво така внезапно се е сетил за тях президентът? Записа си проблемите им, нуждите на лаборатории и обсерватории, обеща им щедра финансова подкрепа и чак тогава, уж на шега, ги запита докъде е стигнала науката за контактите с другите цивилизации.

Изложиха му в опростен вид нейното състояние по света и основните хипотези, които звучаха доста обезкуражаващо. Но те го развеселиха, защото той през това време си представяше какво би станало, ако отвореше пред тях термоса. Вместо това обаче им поръча още коняк и подхвърли:

– А вие, като водещи умове на страната в тази област, вие самите готови ли сте да посрещнете представител на чужда цивилизация сега, в момента? Как бихте постъпили с него?

Учените също се развеселиха – може би от коняка, та разговорът се превърна в забавно фантазиране. Само един от по-младите заяви все още сериозно, че било напълно възможно на Земята отдавна да се намират такива представители, но ние не сме в състояние да ги забележим. Ето нашето слънце е сравнително младо, каза той, а в планетната му система разумът вече навлиза в космическия си стадий на развитие. Какво пречи това да е станало и в някои от по-старите звездни системи?

Само един милион години по-рано да се е зародил, разумът им ще е толкова напреднал в еволюцията си, че би било по силите му да разпраща под някаква форма емисари по ония планети из Галактиката, където също има разумни същества. Ние обаче, бидейки с един милион, не, дори само със сто хиляди години по-назад, просто още не сме в състояние нито да ги разпознаем, нито да възприемем призивите им за контакт. Както мравката например не е в състояние да приеме опитите на човека за контакт.

– Добре де – настоя президентът, – а ако аз сега ви доведа един такъв емисар, с когото все пак може да се разговаря?

Учените се засмяха в принудителен отговор на височайшата шега. Оня, от по-младите, който му изложи тази хипотеза, също се поусмихна, а после рече доста хапливо спрямо колегите си:

– Науката не е готова, ваше превъзходителство, единствено фантастиката е готова, защото тя отдавна и много по-сериозно разсъждава над такива срещи.

Другите се нахвърлиха да му възразяват и всеки държеше да се изкара по-умен в очите на държавния глава, но президентът побърза да им благодари за извънредно полезния за него разговор. Той бе решил вече да съкрати бюджета им, вместо да го увеличава. В тая всеобща икономическа криза държавата имаше нужда от средствата си за далеч по-важни цели. А и на тия мъже пред него очевидно не можеше да се разчита, те наистина не бяха готови за срещата с по-висшия разум.

Секретарят съвсем се отчая, когато президентът отмени и следобедната програма, като внезапно поиска да узнае какво е състоянието на бойния флот. Той му предложи да извика на доклад главнокомандувания адмирал, но президентът нареди с новопридобитата си красива властност:

– Не е нужно, само му предайте, че искам в осемнайсет часа да инспектирам някой от крайцерите-ракетоносци.

За разлика от учените, военните са хора, на които човек действително може да се осланя и точно в осемнайсет часа президентският хеликоптер кацна върху палубата на един от флагманските кораби. В разрез с дипломатическия етикет държавният глава собственооръчно мъкнеше обемиста чанта, която не позволи никому да носи вместо него, макар тя да му придаваше вид на чиновник в командировка. Той понесе церемонията по посрещането с видимо нетърпелива учтивост, обходи набързо крайцера, без да слуша горделивите обяснения на капитана му, след което внезапно го помоли за разговор насаме – нещо, което шашардиса

адмирала-главнокомандуващ, та не му остана друго, освен да излезе навън и да си поиграе с моряците на побратимяване.

В каютата президентът каза без всяко предисловие като заповед:

– Надявам се, ще ми демонстрирате и стрелба с ракета по морска цел.

Капитанът пребледня, защото му се налагаше да възрази:

– Не сме предупредени, ваше превъзходителство. То се прави в откритото море и трябва предварително да се освободи акватория за попаденията. Морският трафик е много оживен.

Президентът се разколеба.

– А възможно ли е при друг случай да се върже на ракетата някакъв предмет?

– Какъв предмет?

Той извади от неприличната за един държавен глава чанта нещо, което приличаше на нов модел термос.

– Какво е това, ваше превъзходителство?

– Аз ви зададох въпрос! – сръза го президентът. – А това е най-строга държавна тайна. Съветвам ви да не споменавате за случая дори и пред вашите началства!

– Ваше превъзходителство, такъв предмет ще наруши полета на ракетата, може опасно да я отклони. Доколкото разбирам обаче, този предмет просто трябва да бъде ефикасно унищожен, така ли?

– Досетлив сте, капитане. Надявам се, че ще бъдете и достатъчно благоразумен да го извършите в най-дълбока секретност.

– Тогава, ваше величество, ако не възразявате, нека го вържем за някоя мина. По-безопасно е и ще стане още сега. Само ще излезем от пристанището.

Негово превъзходителство се съгласи и след около час на десетина мили от брега в морето изригна гигантски фонтан, предизвикан от демонстрацията на една от най-модерните мини против подводници.

Скупчени около него, офицерите видяха разведряването в лицето на държавния глава, зачакаха и устната похвала, която, кой знае защо, се бавеше. Те погрешно бяха взели облекчението му за одобрение. А той продължи да гледа през бинокъла и дълго след като водата на мястото на взрива бе се успокоила, размишлявайки вече напълно като държавен глава: Не, наистина не можех да поема отговорността! Аз нямам право да тревожа своя народ, особено сега, когато трябва да се справяме с толкова проблеми. Па и за какво ни е дружбата с такава цивилизация, която може от всеки срещнат, дето се вика, от сульо и пульо да направи

президент? Та това е вмешателство, най-грубо вмешателство! В края на краищата, то е въпрос и на престиж. Как ще се яви планетата ни в тоя си вид пред своите звездни събратя? Нека първо оправим земните си работи!...

Най-после президентът свали бинокъла, подаде го на близкостоящия и произнесе дългоочакваното „Браво!“, след което добави:

– Мирът е във вашите ръце, господа! Разчитам на вас!

И с енергични крачки се отправи към офицерската каюткомпания, където го чакаше сложената закуска...

Пръчката пред него си стърчеше все така неподвижна, както бе я оставил, само влакното се полюшваше в скокливото течение на бързея. Налагаше се да смени стръвта. Той погледна часовника си – време бе да иде и до мотоциклета за торбичката с яденето.

Това внезапно му припомни несъстоялата се закуска в офицерската столова. Той се тръшна обезсилен край неподвижната пръчка и изпъшка: Уф, какво ли не се случва на самотния въдичар, когато рибата не кълве! Дори неща, които не можеш никому да разкажеш, защото ще ти се смеят!

Поседя така, загледан в неразгадаемия шифър на завихрените около камъните вълнички, после отново стана да постави прясна стръв. И тогава съзря сред коренищата на отсрещния бряг търпеливо да се полюшва над водата нещо, което отдалеч приличаше на нов лъскав термос...

КРАЙ

© 1989 Любен Дилов

Сканиране, разпознаване и редакция: Борис Борисов, 2009

Издание:

Любен Дилов. Ние и другите. Фантастични новели

Издателство „Христо Г. Данов“, Пловдив, 1990

Редактор: Бистра Сакъова

Художник: Текла Алексиева

Художник-редактор: Веселин Христов

Технически редактор: Ирина Йовчева

Коректори: Жанета Желязкова, Надя Костуркова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/12184>]